



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: P. Č., proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti pokynu žalovaného č. j. 126/2009-OD-Org., o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 A 32/2014 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 11. 1. 2013 podanou ke Krajskému soudu v Brně a vedenou zde pod sp. zn. 30 A 11/2013 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu předsedy Nejvyššího správního soudu a zároveň brojil proti pokynu Ministerstva spravedlnosti č. j. 126/2009-OD-Org. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 14. 2. 2013, č. j. 30 A 11/2013 – 7, došlo k vyloučení žaloby směřující proti citovanému pokynu žalovaného k samostatnému řízení, které bylo poté vedeno pod sp. zn. 30 A 31/2013. Krajský soud v Brně pak usnesením ze dne 28. 3. 2013, č. j. 30 A 31/2013 – 11, věc postoupil Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) jako

soudu místně příslušnému. Kasační stížnost proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, č. j. 6 As 103/2013 – 21. Městský soud usnesením ze dne 25. 2. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 24, vydaným soudní tajemnicí, stěžovatele vyzval, aby do 10 dnů od doručení toho usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Dne 15. 3. 2014 bylo městskému soudu doručeno podání stěžovatele, v němž uvedl, že „*neuhradí ani jedinou českou korunu za žalobu identifikovanou adresovaným soudem*“. Městský soud nato usnesením ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 28, řízení zastavil z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Toto usnesení však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, č. j. 2 As 76/2014 – 18, zrušil s odůvodněním, že soudní tajemník není ve správním soudnictví oprávněn vydávat rozhodnutí ve věcech soudních poplatků a stěžovatel tak nebyl k zaplacení soudního poplatku řádným způsobem vyzván. Městský soud poté usnesením ze dne 2. 9. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 43, vydaným předsedkyní senátu, stěžovatele vyzval, aby do 10 dnů od doručení toho usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Současně jej poučil, že nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude řízení o žalobě zastaveno. Dne 17. 9. 2014 bylo městskému soudu doručeno podání, v němž stěžovatel uvedl, že „*neuhradí ani jedinou českou korunu za žalobu, kterou nepodal*“. Městský soud poté usnesením ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 47 (dále jen „napadené usnesení“), řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Proti napadenému usnesení brojil stěžovatel kasační stížností, v níž namítl, že městský soud není vázán usnesením jiného krajského soudu, a měl tak věc předložit k posouzení objektivně nezájatému tribunálu. Nesouhlasil také s rozhodnutím o vyloučení nyní posuzované věci k samostatnému řízení a konstatoval, že městský soud ignoruje procesní řád. Stěžovatel měl za to, že soudní poplatek nemůže být vyměřen za nepodaný návrh ani za nepřijatelnou žalobu. Polemizoval i s postupem Nejvyššího správního soudu v řízení o jeho předchozí kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 2 As 76/2014.

[3] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas [§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a oprávněnou osobou (§ 102 s. ř. s.). Za situace, kdy je předmětem kasačního přezkumu usnesení, jímž bylo zastaveno řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku, by trvání jak na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost, tak i na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). S ohledem na to tedy nebylo nutné, aby byl stěžovatel v

pokračování

řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud netrval ani na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

[5] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[6] Podstatou této věci je posouzení, zda městský soud nepochybil, když danou procesní situaci vyhodnotil tak, že řízení o žalobě zastavil. Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení. Dle § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení. Poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 9 odst. 3 citovaného zákona pak soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen. Soudní řád správní upravuje zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku v § 47 písm. c), podle něhož soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon, jímž v tomto případě je zákon o soudních poplatcích. Z výše uvedeného plyne, že předpokladem pro vydání usnesení o zastavení řízení je řádná výzva informující stěžovatele o tom, že má zaplatit soudní poplatek za žalobu ve stanovené lhůtě, obsahující poučení o následku jejímu nevyhovění, kterým je zastavení řízení; to vše ve spojení se zjištěním, že soudní poplatek nebyl ve lhůtě, popřípadě nejpozději ke dni vydání usnesení, zaplacen.

[7] Nejvyšší správní soud považuje především za nutné uvést, že postup městského soudu v řízení o stěžovatelově žalobě již přezkoumával a rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, č. j. 2 As 76/2014 – 18, zrušil usnesení městského soudu ze dne 9. 4. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 28 (jímž městský soud řízení o stěžovatelově žalobě zastavil pro neuhrazení soudního poplatku), s odůvodněním, že soudní tajemník není ve správním soudnictví oprávněn vydávat rozhodnutí ve věcech soudních poplatků a stěžovatel tak nebyl k zaplacení soudního poplatku řádným způsobem vyzván. V nyní posuzované věci městský soud toto pochybení napravil, když stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu vyzval usnesením vydaným předsedkyní senátu JUDr. Karlou Cháberovou ze dne 2. 9. 2014, č. j. 6 A 32/2014 – 43, které bylo stěžovateli doručeno dne 12. 10. 2014. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že stěžovatel byl k zaplacení soudního poplatku řádně vyzván, městskému soudu však v reakci na to oznámil, že jej neuhradí, a soudní poplatek skutečně ve stanovené lhůtě ani později nezaplatil. Městský soud tedy nepochybil, když řízení o stěžovatelově žalobě zastavil.

[8] Ke konkrétním kasačním námitkám (stěžovatel v nich například zpochybňuje postup Nejvyššího správního soudu v řízení o jeho předchozí kasační stížnosti v této věci, uvádí, že není povinen rozumět odůvodnění soudního rozhodnutí ani sepsat kasační

stížnost v právnickém jazyce apod.) lze souhrnně poznamenat, že nejsou vůbec způsobilé zpochybnit zákonnost či správnost napadeného usnesení. Na stěžovatelovy výtky ohledně postupu Krajského soudu v Brně, jenž vyloučil žalobu směřující proti citovanému pokynu žalovaného k samostatnému řízení a věc postoupil městskému soudu jako soudu místně příslušnému, již bylo odpovězeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2013, č. j. 6 As 103/2013 – 21. K námitce stěžovatele, že jeho žaloba je nepřijatelná, lze konstatovat, že přijatelnost správní žaloby proti pokynu správního orgánu je zřejmá již z dikce § 82 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by městský soud ignoroval procesní řád či nebyl oprávněn vyměřit za stěžovatelovu žalobu soudní poplatek.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu